Cine nu împarte, n-are parte

Afară noaptea s-a lăsat peste lume ca o mantie de funingine. Iar pe cerul întunecos stelelecăscau plictisite și somnoroase...

În bucătăria mică, cu faianță de culoarea lămâii și cu parchet din lemn coșcovit, la o masă cu picioare din metal, mama se chinuie aproape adormită să încropească o ciocolată de casă într-o tavă de la cornulețe.Nu-i deloc potrivită tavapentru ciocolată,dar n-are încotro. Tava încare gătea de obicei o împrumutase unei vecine.

Din sufragerie răsună zarva mai multor voci.Tata, așezat într-un fotoliu, se uită căscând la o emisiune TV,în care 2 politicieni, în frunte cu moderatorul, se ceartă vorbind unii peste alții.

Mama pune în tavă sâmburi de nuci și alune prăjite, iar pe deasupra lor toarnă untul topit, amestecat cu zahăr, cacao,vanilie și un pumn de stafide, dupăcare întinde totul cu un linguroi de lemn.

Pe un scaun cu spătar înalt, aflat la celălalt capăt al mesei, mezinul familiei stă picotind și răzuiește o cratiță în care mama făcuse grișul cu lapte pentru cină. Lingura de aluminiu din mâna băiatului face un zgomot asurzitor în bucătăria liniștită. Când băiețelul răzuia fundul cratiței, lingura cânta:“hirțiii, hirțiii , hirțiiii ii” Dar când lingura trecea peste margini, cântecul suna cam așa: „Harțiiii, harțiiii, haaarțiiiii…”

Mama, zăpăcită de larma lingurii, strigă furioasă:

-termină odată, că m-ai înnebunit cu lingura și cu uala asta!Du-te și culcă-te, nu-mi clătina creierii!

Puștiul mai făcu un hirții, harții, apoi puse pe masă victorios lingura plină de scuipat.

-Gata! Am curățat toată uala. N-ai de lucru să o mai speli!

-Du-te afară și dă-mi bună pace!

-Dar ciocolata când o pot mânca?

-Numai mâine, dupăce se întărește.

-O, hăiiii, aiii… - începu băiatul miorlăiala.

-Nu mi te smiorcăi! Tu nu vezi că-i moale și fierbinte? Trebuie să se întărească! Cum vrei să o mănânci așa? Hai, cară-te la tine în cameră și nu face circ!

Băiatul ieși din bucătărie trântind ușa și ștergându-și nasul cu mâneca treningului.

Tot ce se întâmpla în bucătărie era urmărit de 2 ochi verzi, fosforescenți și lacomi nevoie mare... Motanul cel gri, cu dungi negre, se gândea în sinea lui:

„Aha! Tava asta trebuie să fie pusă undeva ca să se întărească ce-i în ea. Deci, voi avea plăcutul prilej de a-mi vârî mustățile într-însa ca să degust desertul. Nu-i carne, nici cartofi, nici brânză. Da nu contează, merită încercat...”

Mama, după ce termină de întins ciocolata îm tavă, se opri cu mâinile în șolduri, gânditoare: „Unde Dumnezeu să pun tava asta la răcit? Să o pun în cămară, lângă fereastră? Poate reușesc să-i fac loc lângă oala cu jumări...”

Intră în cămară și, dupăce răsturnă câteva boarfe care-i stăteau în cale, se uită pe raftul de sus, lângă fereastră, să vadă dacă n-o fi loc și pentru tava cu ciocolată.

„Oare am loc aici?”

Împinse câteva cratițe pline cu mâncare mai veche și răsturnă niște borcane cu dulceață, dupăcare un lighean din tablă căzu cu zgomot pe ciment, strigând:

„Pleampleeamm, pleampleamm, trrruuuumm!”

Furioasă, femeia începu să bombăne:

„Dare-ar rugina-n voi și vedea-v-aș la fier vechi, că m-am săturat de cămara asta cât o canistră! Unde dă Dumnezeu să scap de maghernița asta și sămă mut într-o casă mai mare,să-mi pot pune și eu toate la rând?!”

În sfârșit, luă un capac mare, roșu, emailat, și-l trânti cu zgomot peste uala cu jumările de porc, lăsândastfel loc gol pentru tava cu ciocolată. Apoi se întoarse în bucătărie să ia tava și s-o pună în cămară.

Un miros de slănină, cârnați, jumări și brânză răzbătea din cămară prin ușa deschisă; mirosul îi dădu de veste motanului că nu-ivreme de pierdut. Într-o clipă motanul se gândi:

„Dacă nu intru acum în cămară, când gospodina așează tava pe raft, altă ocazie nu mi se mai ivește de a năvăli în paradisul cu bunătăți!”

Și, cât ai zice „hop!”, motanul se furișă printre picioarele gospodinei, fără ca ea să bage de seamă, și se piti după butoiul cu varză murată.

Femeia puse tava la locul ei din cămară și deschise fereastra larg, să pătrundă mai bine înăuntru aerul rece al nopții. Apoiieși trântind ușa și căscând de-i trosneau fălcile:

„Aaahiiiiuu! Crranț! Mi-e somn de simt cum cad din picioare!”

Tronc! Ușa se închise și motanul rămase în bezna din cămară.

„Vai, nu-mi vine să cred! Eu sunt în cămară? În raiul oricărui motan? Perfect! Ia să dăm o raită primprejur, să vedem de ce să ne apucăm mai întâi...”

Motanul se apucă să dea târcoale. Găsi o căldărușă din plastic în care se ținea slănina pregătită pentru saramură.

Aha! Ia să vedem noi ce se află în crătițoiul ăsta mare! Că tare bine miroase...”

Zis și făcut. Dintr-o săritură fu în mijlocul căldărușei și începu a se desfăta mușcând lacom din șoricul cărnos.

Însă motanul nu era singur, după cum credea. Sus pe raft se iviră dintr-o gaură făcută în perete 2 șoareci cenușii. Cu ochișoriilor mici ca două gămălii începură a scruta prin cămară.

Unul din ei zise:

-Hai, frate, că nu-i nimeni și becul s-a stins!

-Dar eu simt miros de motan!

-Tacă-ți botul! Motanul e în căldărușa cu slănină unde noi n-am putut intra fiindcă-i

prea înaltă. El se ospătează și n-are grija noastră. Hai, nu fii prost și fricos!

Îndemnându-se unul pe altul, cei doi începură a mișuna pe raft printre oale, cratițe , borcane și câte altele. Unul din ei întrebă pe celălalt:

-Unde mergem mai întâi?

-Vino după mine! Ocolim pungile astea cu zahăr, cutia cu căpățâni de usturoi, borcanele cu ardei iute și mergem către oala cu jumări.

-Dar, ca să ajungem la oală, trebuie să trecem de tava cu ciocolată!

-Lasă chițăiala și vino pe urmele mele! Suntem atât de aproape de țintă încât o amărâtă de tavă nu mă va înpiedica să-mi potolesc foamea și pofta de jumări. Le visez de nopți și zile.

-păi de ce n-am venit până acum să mâncăm jumările și ne-am găsit tocmai în seara asta, când jos, sub rafturi, se află și dușmanul nostru de moarte?

-Nu fiidobitoc! Abia azi au adus oala cu jumări în cămară. Până acum erau în beci, unde noi nu putem intra fiindcă peste tot e zidit cu beton și ciment. N-avem nici o gaură pe unde să ne strecurăm înăuntru.

-Dar tu de unde știi că n-a fost uala aici în celelalte zile?

-Păi eu am trecut pe aici în fiecare zi și n-am văzut-o până acum.

Cei doi fârtați începură să facă echilibristică pe marginea tăvii cu ciocolată pentru a-și ajunge ținta. Și, când fură la jumătatea drumului dintre tavă și uala cu jumări, unul din ei căzu în tavăși numaidecât

începu să se scufunde în amestecul moale și clisos ce mirosea a nuci și vanilie.

-Iițț, iițț! Scoate-mă, frățioare, că am căzut în tavă!

Celălalt se întoarse furios.

-Idiotule, de ce nu te uiți pe unde calci?! Acum ce să mă fac cu tine?

-Hai, nu mă lăsa!

-Bine, să nu zici că-s un șoarece rău și fără inimă... Ține-te de coada mea și ieși afară, nătărăule!

Cum făcură, cum nu făcură, că se pomeniră amândoi dupăind prin crema de ciocolată ce începea să se întărească.

-Blestematule, din vina ta iată-mă și pe mine bălăcindu-mă în ciocolata asta nesuferită! Dacă era un sos de carne sau

uleiul călduț în care se odihnesc niscaiva bucăți de friptură ori cârnați,mai ziceam. Dar așa...

-Lasă, frate, că până reușim să ieșim din tava asta nenorocită, ne astâmpărăm foamea cu sâmburii de nuci și cu miezul de alune.

-Aaa, ție-ți convine să chiți! Dar jumările mele?

-Ei, le găsești acolo, la locul lor.

Cei doi, prinși în ciorovăiala lor, uitaseră cu desăvârșire de motan. Acesta, pe jumătate sătul de slănină, auzi cearta celor de sus.

„Ia te uuitățăă! Nu sunt singur în raiul acesta... Ia să dăm o fugă până sus pe raft, să vedem cum stă treaba.”

Mieunat și făcut. Dintr-un salt fu pe raft, lângă tava cu ciocolată, unde cei doi chițăiau unul la altul.

-Aicia îmi sunteți, nevolnicilor? Cine v-a adus pe moșia mea, drăguților?

Cei doi șoareci înghețară de spaimă când deasupra lor văzură cum se ivește un cap mare, împodobit cu două urechi ascuțite și cu o pereche de mustăți ce sclipeau în întuneric ca niște striații pe un geam spart.Nu mai avură putere să chițăie și nici să se miște.

-Vă pun eu laba în gât și vă fac de petrecanie cât ai clipi!

Unul din șoareci își reveni din spaimă și vru să o ia la fugă prin mlaștina de unt și cacao. Dar picioarele lui se afundau tot mai tare și coada devenise atât de grea, fiind

încărcată cu ciocolată întărită, încât n-o mai putea trage după el.

Al doilea încercă să încalece un sâmbure întreg de alună ca să se înalțe mai sus și dintr-un salt să iasă. Dar nu fu chip. Sâmburele se îmmuie și cobora vertiginos la fundul tăvii.

-Suntem pierduuuți!

-Vai nouă, ghinionul și nenorocul nostru!

Motanul, mustăcind și distrându-se pe seama spaimei celor doi, mieună gros:

-Vedeți ce face lăcomia șifurtișagul?! Aici o să vă fie capătul!

Primul dintre șoareci, care părea mai îndrăzneț, chițăi:

-N-ai dreptul să ucizi niște ființe care nu se pot apăra! Dă-ne posibilitatea să ne apărăm ori să fugim!

-Nu mai spune?! După ce că intrați în cămară fără permisiunea mea, mai vreți și posibilități de apărare! Haida de, știi că ai haz?

-Fie-ți milă, măcar să ieșim de aici!

-Nici un chițăit! Cum să ieșiți!?

-Nu ne hăcui, motanule, căci nu vei avea nici o bucurie din asta! Și-așa, suntem în labele domniei-tale.

Motanul își ridică o labă cu ghearele ascuțite scoase din teci, slobozind-o amenințător peste cei doi naufragiați.

-Hiiițiiii, hiiițiiii! - Strigară aceștia.

Dar motanul, mieunând batjocoritor, își retrase laba înapoi sub el.

-V-am băgat frica-n oase, Ai?

Șoarecii, paralizați de frică și din pricina ciocolatei care se întărea sufocându-i, își dădură ultima suflare, blestemându-l pe motan:

-Fii blestemat și să nu mai ai parte de nimicdin ce se află în cămara asta!

-O să am parte, n-aveți voi grijă! - Mieună mândru motanul.

Și, văzând că cei doi își dăduseră obștescul sfârșit, Se îndepărtăprintre borcane, cu coada ridicată drept în sus în semn de mare victorie.

„Și acum, domnule motan, hai la ospățul cu jumări!”

Se apropie de oală și îi dădu ocol. Se ridică în două labe pe marginea oalei și privi greul capac pus peste dânsa. Apoi mieună înciudat:

„Mii de câini turbați! Cum ridic eu ticălosul ăsta de capac?”

Se gândi o clipă, După care trecu la faptă. Culaba stângă se ținu zdravăn de toarta oalei, iar cu cealaltă ridică capacul în sus, rezemându-l de perete. Apoise vârî cu totul în oală.

Nici una, nici două,hapleosc! capacul căzu cu zgomot peste el, prinzându-i coada.

-Miauu! Maoooo! Crăpa-o-ai să crăpi de capac! Mi-ai prins coada! Maaooo!

Și motanul se pomeni prins în oală ca-ntr-o capcană. Pe unde să iasă? Coada-l durea, capacul îl ținea prizonier sub el. Iar din poziția în care se afla, îi era imposibil să dea capacul la o parte și să scape.

„Vai! Ce mă fac? Dacă vine gospodina și mă găsește aici? Nici nu vreau să-mi închipui ce aș putea păți.”

Vremea trecea și el nu putea ieși din capcana aromind a jumări, de care acum îi era lehamite. Într-un târziu își aduse aminte de blestemul șoarecilor:

”Să nu mai ai parte de nimic din ce se află în cămara asta!”

-Mamă, s-aîntăritciocolata?

-Nuştiu, puiule. n-amfostsăvăd.

Toatăfamilia se pregătea de masă. Mama, punândlaptele la fiert, grăi :

-Mă duc încămarăsăaducnişteouăpentruochiurişisă tai puţinăbrânză.

Bărbatuleizisecăscând :

-Aduşinişte jumări, căampoftăsă le mănânccumuştar.

Gospodinadeschiseuşacămăriişiauziun zgomot ca de blidehurducate : Tranc-tranc, tranc-tranc, traaanc!...

-Doamne, da ce se aude!?

Şicând se apropie de raft, văzu o coadă de motanieşind de subcapaculoaleicujumări.

-Trăznite-arDumnezeu de dihaniepăroasă! Arză-te-ar para focului de blestemat! Mi-aispurcatmâncareaşimi-aifăcutharceaparceaprincămară! Nu-ţiajungemâncareape care ţi-o dauînfiecarezi? Nu temaisaturănimeni,spurcăciuneceeşti!

Apucădintr-un cui sucitorul de la plăcinte. şicândfumaiaproape de locul cu

pricina, Mare-l fumirareaşisilavăzândceidoişoareciadormiţiîn truDomnulînmijlocultăvii cu ciocolată.

-Vai de mine şi de mine! Uiteundes-auvârâtşilighioaneleasteascârboase! Cum o să le daucopiilorciocolataspurcată de şoareci? Iar tu, înlocsă-micureţi casa de şoareci, umbliprinoaleşi-mi stricimâncarea! Na stai, că-ţidau eu dobândăşipentruşoareci, şipentrujumări!

Apucândmotanul de coadă, îltraseafarădinoalăşi, ţinându-l zdravăn, începusă-lcroiascăpespinarecusucitorul.

-Na, mănâncăjumări!

-Mauuuu!

Na, satură-te de slănină!

-Miorlaooooo!

-Satură-te de umblatprincratiţeşioale!

-Miorlaouoo, laooo!

-Acu’ te sfărâm,dihaniestricătoareceeşti!

-Miauooououoo!

Şi,dupăceîiînmuie bine oasele, gospodinadeschiseuşa de la terasăşiîlazvârlicât colo, blestemându-l de toţibani :

Na, mâncate-arviermii! Să nu te mai văd la casa mea,că tezdrobesc de tot!!

Apoi, apucândtavacuciocolatăavândpeeagravatăfir macelordoişoareci, o aruncăşipeasta la tomberon, spunându-şicuobidă :

« Uitepentru ce m-amostenittoatăsearaşipentrucinecopiiimeisun tlipsiţi de bunătăţi!... «

Motanul o luă la goanăşi se gândicăniciodată nu va mai punelabeleîn casaastablestemată.

« Să-lianaibacujumărileşicuciocolatalorcutot! »

Înurmamotanuluirămaseră la bucătărie 3 copiilingându-şibuzeleşiînghiţindîn sec, învreme ce mamaşi tataţipauunul la altul, învinuindu-se de celeîntâmplate.

EPILog

Într-o duminică după- amiaza, așezați în jurul unei mese cu picioare de metal,mama, tata și 3 copii ronțăiau ciocolată de casă cu alune și vișine, aromind a vanilie și mentă. Ciocolata era Proaspăt scoasă de la frigider, unde mamao lăsase încă de aseară la întărit.

Un motan gri, cu dungi negre, îi veghea din ușalarg deschisă a terasei, păzindu-și cu strășnicie rotocolul de cârnați primit în dar de la mezinul familiei.

Sfârșit.